

*Liquidatie wettelijke ongevallenverzekering
in verband met de invoering van de Wet op
de arbeidsongeschiktheidsverzekering*

(Liquiditeit ongevallenwetten)

*Wijziging Veiligheidswet 1934 en Stuwadoorswet
in verband met de invoering van de Wet op de
arbeidsongeschiktheidsverzekering*

*Wijziging van de Liquiditeitswet invaliditeitswetten
(Algehele liquidatie van de in de invaliditeitswetten
geregelde verzekeringen in verband met de invoering
van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering)*

*Overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering
(Wet overgangsregeling
arbeidsongeschiktheidsverzekering)*

*Overgangsregeling in verband met aanpassing van de
Ziektewet aan de Wet op de arbeidsongeschiktheids-
verzekering*

(Wet overgangsregeling Ziektewet)

Wijziging van de Coördinatiewet Sociale Verzekering

(Aanpassing aan de Wet op
de arbeidsongeschiktheidsverzekering)

VOORLOPIG VERSLAG

Nr. 16

Algemeen

De vaste Commissie voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, in welker handen de onderhavige wetsontwerpen zijn gesteld, heeft de eer daaromtrent als volgt te rapporteren.

De commissie wilde gaarne haar beschouwingen beginnen met haar grote waardering uit te spreken voor de bewindslieden en de ambtenaren van het Departement van Sociale Zaken en Volksgezondheid, alsmede voor de verschillende adviserende instanties, die zich hadden ingezet de totstandkoming van deze wetsontwerpen te bewerkstelligen. Overgangs- en liquidatiewetgeving is in de meeste gevallen niet het meest spectaculaire gedeelte van de wetgevende arbeid. Wel vergt het grote zorgvuldigheid en veel doorzettingsvermogen; het verrichten van ingewikkeld detailwerk is een onmisbare voorwaarde om de invoering van nieuwe en verbeterde wetgeving mogelijk te maken. Men had veel waardering voor de, naar het gekozen uitgangspunt gemeten, logische en relatief beknopte wijze, waarop de regelingen in de voorgelegde wetsontwerpen waren vervat.

In het liquidatie- en overgangsrecht, neergelegd in de 6 wetsontwerpen onder nr. 8636, heeft de Minister in zeer overwegende mate de adviezen gevolgd van de S.E.R., van de S.V.R. en van de Ziekenfondsraad. Het gevolg hiervan is, dat individuele aanspraken zo volledig mogelijk worden gehonoreerd en de aanpassing, door het nieuwe recht vereist, zo beperkt mogelijk is gehouden.

Vele leden konden zich hiermede wel verenigen, al ontveinsden zij zich niet dat met name de liquidatie der Invaliditeitswet nog gedurende vele jaren zeer veel arbeid zal vragen. Bovendien zijn hiermede grote bedragen gemoeid en, ofschoon zij aan de individuele uitkering als zodanig grote waarde toekenden, betwijfelden zij toch of het *recht* op uitkering, waar hier sprake van is, nog wel zo sterk in het rechtsbewustzijn leefde. Zij hadden zich afgevraagd of een andere, meer globale benadering, waarbij een overdracht van deze gelden voor voorzieningen ten behoeve van deze groep verzekerden zou plaatsvinden, onbevredigend zou zijn geweest. Nu op vele gebieden het werkende deel van ons volk zijn verplichtingen t.o.v. de oudere generatie correct nakomt, was aan deze mogelijkheid gedacht. Zij waren echter tot de conclusie gekomen, dat zij na de uitvoerige voorbereiding, waarbij blijkbaar grote eenstemmigheid in het maatschappelijk leven bestond, geen aandrang tot herziening van de uitgangspunten meer moesten uitoefenen, zulks te meer niet, omdat de vaststelling van het overgangsrecht een urgente zaak was. Zich eenmaal verenigd hebbende met het gekozen uitgangspunt hadden de hier aan het woord zijnde vele leden slechts enkele nadere opmerkingen te maken.

Verscheidene leden waren van mening, dat zich bij de feitelijke liquidatie van de bestaande fondsen ongetwijfeld nog een aantal moeilijkheden zal voordoen. Zij hadden echter goede hoop, dat in de praktijk hiervoor wel oplossingen gevonden zouden worden.

De commissie had van de Nederlandse Vereniging van Ongevallen- en Ziekteverzekeraars (N.V.O.Z.) een afschrift ontvangen van de brieven, die door deze organisatie op 18 januari en 25 november jl. aan de Minister van Sociale Zaken en

Volksgezondheid waren gezonden. Hierin worden o.a. opmerkingen gemaakt over het royement van particuliere verzekeringen van rechtswege, het recht op uitkering gedurende perioden liggende na de royementsdatum van de particuliere verzekering, de aftrekclausules ter zake van uitkeringen krachtens de Ongevallenwetten, Interimwet Invaliditeitsrentetrekking (I.W.I.), de door de verzekeraars te lijden schade bij tussentijdse beëindiging van verzekeringsovereenkomsten en eventuele arbeidsongeschiktheidsverzekering voor niet-loontrekkenden.

De commissie zou het op prijs stellen, indien de Minister haar zou inlichten hoe hij zich tegenover een en ander opstelt.

Voorts werd de mening van de Minister gevraagd over het door de Raad van Bestuur in arbeidszaken bij schrijven dd. 8 juli 1966 aan de bewindsman gericht verzoek om de interimrentetrekking, die op het moment van invoering van de W.A.O. onder een verlengde ziekingdregeling vallen, alsnog een volwaardige arbeidsongeschiktheidsuitkering toe te kennen.

Vele leden gaven al aanstonds te kennen, voor deze oplossing niet geporteed te zijn.

Het tekort bij het Interim-Invaliditeitsfonds

In zijn brief van 26 november jl. (8800, Hfdst. XV, nr. 14) heeft de Minister aangegeven op welke wijze het inzicht van het kabinet de tekorten van het I.W.I.-fonds (thans met 178 mln. gulden verhoogd tot 378 mln.) zouden moeten worden gedekt.

Vele andere leden konden zich met deze zienswijze en de daaraan ten grondslag liggende argumentatie niet verenigen.

Deze leden konden zich wel verenigen met het advies van de Sociale Verzekeringsraad (S.V.R.) van 24 november 1966 en met het standpunt van de Stichting van de Arbeid, waarnaar die advies verwijst.

Naar de mening van deze leden kon een rijksbijdrage in het tekort van 25 pct. niet gezien worden als een billijke oplossing, omdat zij voorbij gaat aan een belangrijke oorzaak van het tekort, welke gelegen is in het feit, dat een groot deel van de I.W.I.-gerechtigden afkomstig is uit de kring der zelfstandigen. Het ging naar hun mening niet aan het bedrijfsleven met deze tegenvallers te belasten. De bijdrage van het Rijk ad 25 pct. was in hun zienswijze niet anders dan de tegenwaarde van hetgeen door het Rijk door het tot stand komen van de I.W.I. van beginne af aan is bespaard aan toelagen op de invaliditeits- en ongevallenrenten. Deze bijdrage maakte dus op geen enkele wijze de extra kosten goed, veroorzaakt door de ruime deelneming van zelfstandigen aan de I.W.I.

Zij sloten zich dan ook bij de berekeningswijze aan, zoals die door de S.V.R. was opgesteld en welke op het volgende neerkomt.

Blijkens een aan het eind van vorig jaar door de Raden van Arbeid gehouden enquête bestaat ongeveer 18,4 pct. van de I.W.I.-gerechtigden uit voormalige zelfstandigen. Dit betekent, dat van een evenredige bijdrage door het Rijk op grond van dit element eerst kan worden gesproken als voor rekening van de algemene middelen wordt gebracht een percentage van $25 + 18,4$ van $(100 - 25) = 38,8$ pct. Een percentage van 38,8 maakt van de totale kosten ad f 2303 mln. ongeveer 890 mln. uit. Volgens de door de Minister ontwikkelde gedachtengang wordt daarentegen uit de algemene middelen slechts een bijdrage geleverd van $f 519,4 + f 58,55 = f 578$ mln.

Het gehele en dus ook het resterende tekort in het I.W.I.-fonds, dat ongeveer f 200 mln. bedraagt, zou volgens deze berekening dus voor rekening van het Rijk dienen te worden genomen.

De overheidsbijdrage tot dit bedrag zou kunnen worden gerealiseerd door een langer uitstel dan reeds door de Minister voorgesteld van de aanvang van de aflossing van het tekort in het invaliditeits- en ouderdomsfonds en wel tot ongeveer 1 januari 1970, zodat de rijksbegrotingen voor de eerstvolgende jaren niet extra zouden worden belast.

De leden hier aan het woord konden zich ook in een ander opzicht met het advies van de S.V.R. verenigen, nl. waar deze raad van oordeel is, dat de door de risicodragers van de ongevallenverzekering bij het in werking treden van de W.A.O.

over te dragen vermogens niet behoren te worden aangewend ter delging van het tekort in het I.W.I.-fonds.

Van deze vermogens, bijeengebracht om als wiskundige reserve voor aangegane verplichtingen uit de ongevallenverzekeringen dienst te doen, is de bestemming opnieuw omschreven in de memorie van toelichting bij het onderhavige wetsontwerp (blz. 13) en aangegeven als dienende ter matiging van de premie gedurende de eerste jaren, waarin de Arbeidsongeschiktheidswet in werking is. Het zou onjuist zijn deze vermogens thans aan hun bestemming te onttrekken en ze voor een ander doel aan te wenden.

Een en ander betekent, dat de hier aan het woord zijnde leden zich niet kunnen verenigen met de door de Minister voorgestelde verhoging van de aanvangspremie van de W.A.O. Deze aanvangspremie dient te gelegener tijd door het bestuur van het A.O.F. op eigen merites te worden gezien, los van de door de Minister ontwikkelde gedachtengang omtrent de delging van het tekort in het I.W.I.-fonds.

Liquidatie wettelijke ongevallenverzekering in verband met de invoering van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Liquidatiewet ongevallenwetten)

In hoofdstuk II, § 1b wordt voorgesteld de op de liquidatiedatum lopende rente aan ongevalsgetroffenen, die jonger dan 65 jaar zijn en niet meer dan 25 pct. arbeidsongeschikt, af te kopen.

Hoe groot zal naar schatting het bedrag zijn, dat op de liquidatiedatum voor dit doel in totaal tot uitkering zal komen?

Aannemende, dat het hierbij om een vrij aanzienlijke som gaat, rees de vraag of een dergelijke koopkracht-injectie op het huidige tijdstip wel gewenst of noodzakelijk is. Uit de toelichting blijkt, dat het hierbij gaat om een groot aantal (ca. 13 800) definitieve renten van geringe omvang. Als bezwaar tegen overgang van deze renten naar de W.A.O. geeft de Minister aan, dat dan in al deze gevallen de arbeidsongeschiktheid opnieuw vastgesteld moet worden, volgens de normen van de W.A.O. Gevraagd werd of het niet evengoed mogelijk zou zijn het bedrag van de renten waarom het hier gaat, te bevriezen en de uitkering normaal voort te zetten tot het overlijden van de rentehebber. Aangezien het om vaste, kleine bedragen gaat, waarvan de uitbetaling eventueel zelfs éénmaal per kwartaal of per jaar zou kunnen plaatsvinden, zou dit administratief waarschijnlijk weinig kosten of moeiten opleveren, zodat ook de vraag welk uitvoeringsorgaan hiermee belast zou moeten worden, nauwelijks een rol zou behoeven te spelen.

Op blz. 3 der memorie van toelichting wordt opgemerkt, dat de berekening der aan het Arbeidsongeschiktheidsfonds (A.O.F.) over te dragen contante waarde zal geschieden op de grondslag van de balans van het Ongevallenfonds (O.F.) per 31 december 1961, met uitzondering van de rentevoet. Sinds genoemde datum zijn echter, aldus vele leden, de kapitaliseringsfactoren voor de voorlopige renten gewijzigd. Vanaf de balans 1963 worden nl. nieuwe factoren gebezigd, welke op geheel andere wijze zijn berekend dan bij voorgaande balansen. Is het dan nog wel juist om de oude factoren nog op een andere rentevoet te herberekenen?

Door de Minister wordt medegedeeld, dat bij de afwikkeling van de vermogenssaldi de wiskundige reserves van de oude risicodragers aan het A.O.F. zullen worden overgedragen.

Sommige leden zouden het op prijs stellen te vernemen of het in de bedoeling ligt deze middelen te gebruiken om de premie van de W.A.O. op een redelijk niveau te houden.

Wanneer zal, zo vroegen de vele leden, die hiervóór het woord voerden, de rentevoet, waarnaar de contante waarden, bedoeld in artikel 28, moeten worden berekend, worden vastgesteld? Door velen werd er op aangedrongen, dat dit zo spoedig mogelijk zal geschieden.

Artikel 24. Bestaat er ook beroepsrecht met betrekking tot andere beslissingen, die geheel of ten dele op toepassing

van deze liquidatiewet betrekking hebben? Voorziet artikel 22 hier wel in?

Wijziging Veiligheidswet 1934 en Stuwadoorswet in verband met de invoering van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering

Kan de Minister mededelen, hoeveel erkende geneeskundige diensten er (ongeveer) zijn in bedrijven zonder *bedrijfs*geneeskundige dienst? Welke verwachtingen heeft de Minister over de omzetting van deze diensten in bedrijfsgeneeskundige diensten?

Zal de algemene maatregel van bestuur, waarover gesproken wordt in Artikel I, onder B, bepalingen inhouden, die ertoe strekken dat in het algemeen de behandeling van een werknemer, wiens letsel of beroepsziekte tot onderbreking van zijn arbeid noopt terwijl hij bovendien niet-ambulans is, aan huisarts en/of specialist blijft voorbehouden?

Wijziging van de Liquidatiewet invaliditeitswetten

(Algehele liquidatie van de in de invaliditeitswetten geregelde verzekeringen in verband met de invoering van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering)

Zal de voorgenomen opschorting van de aanvang van de aflossing door de Staat van het tekort in het Invaliditeits- en Ouderdomsfonds (I.O.F.) tot 1 januari 1969 (stuk 8800, nr. 14) nog gevolgen hebben voor de datum van ingang van de afkoopregeling, zo vroegen verschillende leden.

Door vele leden werd de vraag gesteld, of het — gezien de algemene positieverbetering van betrokkenen — niet gerechtvaardigd zou zijn en vanuit een oogpunt van gelijke rechtsbedeling wellicht enige verbetering zou betekenen, indien de eerste uitbetaling der afkoopsommen naar 1970 of 1972 zou worden verschoven om daarna in 7 resp. 5 jaartermijnen te worden afgewerkt. Zou het opnemen van een dergelijke wettelijke bepaling bovendien zowel onder financieel als administratief opzicht geen belangrijke vergemakkelijking betekenen van de toch wel grote technische en financiële bezwaren aan de afkoopregeling verbonden?

De vele leden, hier aan het woord, herinnerden eraan, dat bij de behandeling van wetsontwerp nr. 8536 tot nadere wijziging van de Interimwet invaliditeitsrentetrekkingen (uitbreiding van de kring van bijslaggerechtigden door *toevoeging van een invaliditeitsklasse* van 45—55 pct.) namens deze vele leden was gepleit voor een verdere uitbreiding van de regeling, nl. voor de categorie van beperkt arbeidsongeschikten met een invaliditeitspercentage van 25 tot 45. Als deze groep beperkt-arbeidsongeschikten niet in het *overgangsrecht* voor de W.A.O. wordt meegenomen, zullen deze beperkt geschikten uitgesloten blijven van enige uitkering krachtens de W.A.O.

Door de bewindsman werd toegezegd ter zake een nader advies te zullen vragen. Gaarne zouden deze leden het resultaat van het gevraagde advies vernemen.

Artikel 19e, 1ste lid. De hier bedoelde interestvoet is ontleend aan het in 1960 uitgebrachte S.E.R.-advies. Sindsdien is de rentestand echter sterk gestegen.

Vele andere leden vroegen, of het uit een oogpunt van gelijke behandeling niet nodig is de te vergoeden rente aan te passen aan de ontwikkeling van de rentestand tot de periode van uitbetaling. Het gaat hier immers niet om uitkering van in het verleden gekweekte rente, doch om die over de periode gelegen tussen de dag waarop voor alle belanghebbenden in beginsel het recht op een afkoopsom bestaat en het begin van het jaar, waarin de uitkering aan de verzekerden afzonderlijk geschiedt.

Artikel 23i, 1ste en 4de lid. Dit artikel lijkt ervan uit te gaan, dat het Interim-invaliditeitsfonds ook na het in werking treden der W.A.O. tijdelijk zal voortbestaan. Door de in artikel 23a, 1ste lid, opgenomen intrekking der Interimwet invaliditeitsrentetrekkingen (I.W.I.) is echter de wettelijke grondslag van dit

fonds en van het beheer ervan weggevallen met ingang van de dag, waarop artikel 19 der W.A.O. in werking treedt. Daar het hier gaat om de rechtstoestand na het in werking treden der W.A.O., geeft artikel 23a, 3de lid, hier geen uitkomst, nu dit ziet op de periode vóór het tijdstip. Is een nadere regeling dan niet gewenst?

Artikel 23j. Volgens dit artikel vervallen de invaliditeitsrenten van degenen, die een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontlenen aan de Overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering (O.A.) (dit zijn dus degenen, die nu een I.W.I.-uitkering ontvangen). Indien aan de verzekerden géén afkoopsom is betaald, zal bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd een ouderdomsrente worden toegekend, welke lager is dan de invaliditeitsrente. Heeft echter de betrokkene géén recht op I.W.I.-uitkering, dan blijft de rente ex artikel 71 I.W. ongewijzigd doorlopen. Indien in dit geval invaliditeit duurt tot de 65-jarige leeftijd, is het bedrag der rente alsdan gelijk aan het bedrag voor die leeftijd. Is dit verschil in rente van de 65-jarige leeftijd af wel te rechtvaardigen?

Overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering (Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering) De afkoopregeling

De leden, hiervoor aangeduid als vele andere leden, zouden gaarne het oordeel van de Minister vernemen over de vraag of het geen bezwaren ontmoet, dat renten berekend naar niet meer dan 25 pct. arbeidsongeschiktheid verplicht zullen worden afgekocht. Zal het niet zo zijn, dat in vele gevallen het letsel, dat oorzaak is van een gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid na een jaar een eindtoestand nog niet heeft bereikt? Zou dit er niet toe kunnen leiden, dat enerzijds in de gevallen waarin de patiënt later herstelt zonder meetbare invaliditeit te veel blijkt te zijn betaald en dat anderzijds in de gevallen, waarin later een grotere blijvende invaliditeit moet worden vastgesteld (hetgeen b.v. bij asbestose en silicose gemakkelijker het geval kan zijn) de patiënt ernstig wordt gedupeerd?

In dit verband wezen deze leden nog op het mogelijke bezwaar van het verlies van het recht op medische behandeling (vooral van belang voor in het buitenland wonende rentetrekkingen en voor rentetrekkingen, die de leeftijd van 65 jaar bereiken).

Mochten deze beletsels inderdaad bestaan en niet kunnen worden weggenomen, zou het dan misschien minder bezwaar ontmoeten om hetzij alle lopende ongevallenuitkeringen om te zetten in W.A.O.-uitkeringen, eventueel met een garantieregeling als van artikel 32 e.v. van deze wet, hetzij de afkoopregeling te beperken tot de renten van 10 pct. arbeidsongeschiktheid?

Personeelsvraagstukken

Vele andere leden waren van mening, dat in het algemeen bevredigende sociale regelingen zijn getroffen voor het personeel van de sociale verzekeringsinstellingen, dat als gevolg van de invoering der W.A.O. moet worden overgeplaatst of overcompleet raakt.

Een uitzondering moet hierbij worden gemaakt voor de bepaling, dat degenen, die 62 jaar of ouder zijnde en die op grond van hun leeftijd zullen moeten afvloeien wel in het genot van wachtgeld gesteld zullen worden, maar in het genot van hun pensioenrechten zullen worden beperkt. Beslist is immers, dat in afwijking van het advies van de S.V.R. slechts de helft van deze wachtgeldperiode pensioenscheppend zal zijn.

Het gaat hier bij de bedrijfsverenigingen om employé's, die niet overtollig worden, wier taak niet wegvalt, maar die hun plaats inruimen ten behoeve van anderen. Voor de betrokken employé's kan dit tot het verlies van 1½ pensioenjaar met een pensioentekort van 2—4 pct. leiden. In afwijking van de ambtelijke pensioenregeling, waarbij opnemings in het burgerlijk pen-

sioenfonds op 18-jarige leeftijd kan plaatsvinden en dus op 62-jarige leeftijd het maximale aantal pensioenjaren bereikt kan zijn, geldt bij de bedrijfsverenigingen opnemings in het pensioenfonds op 25 jarige leeftijd. Een 61-jarige kan dus maximaal 37 van de 40 pensioenjaren hebben bereikt.

De leden hier aan het woord dringen er bij de Minister dan ook met klem op aan bedoelde beperking van de pensioenrechten te laten vervallen.

Om eventuele bezwaren van precedentwerking van de voorgestelde soepeler regeling te ondervangen, zou men misschien de bedrijfsverenigingen kunnen toestaan om aan degenen, die 3 jaar of minder voor hun pensioen staan buitengewoon verlof met doorbetaling van salaris tot de pensioengerechtigde leeftijd toe te kennen. Het in die periode te betalen salaris zou dan door de werkgever op de W.A.O.-fondsen verhaald moeten kunnen worden. Op die wijze zou het pensioenrecht niet worden beperkt, terwijl de kosten van „salaris bij buitengewoon verlof” niet méér zouden bedragen dan bij betaling van wachtgeld.

Voorts ontmoet het bij de hier aan het woord zijnde vele andere leden bezwaar, dat voor de Sociale Verzekeringsbank en de Raden van Arbeid bepaald is, dat gehuwden-niet kostwinners (in de praktijk gehuwde vrouwen) als eerste groep bij de afvloeiing en op wachtgeldstelling zullen gelden, terwijl deze groep bij bemiddeling uit de pool naar een nieuwe taak als laatste in aanmerking zal komen. Deze leden zien hierin een achterstelling van de vrouw bij de man.

Ten slotte vroegen deze leden of de overtollige ambtenaren van de Sociale Verzekeringsbank en de Raden van Arbeid bij de Centrale Personeelsdienst worden geregistreerd. Mocht dit nog niet zijn geschied, dan drongen deze leden erop aan om dit alsnog te doen, opdat ook de verschillende overheden bij het vervullen van vacatures uit deze groep zouden kunnen putten.

Artikel 5, derde lid. Beperking rechten gehuwde vrouwen. Het wetsontwerp opent de mogelijkheid om de uitkeringen, waarop gehuwde vrouwen recht hebben, te beperken, zoals dat al in de Interimwet Invaliditeitsrentetrekkingen geregeld was. Nu de W.A.O. zelf geen onderscheid maakt t.a.v. de hoogte der uitkeringen tussen gehuwde vrouwen en andere gerechtigden vroegen vele andere leden zich af, of het juist is dit onderscheid in de overgangsregeling wèl te maken. Bovendien stelden zij de vraag, of het wel maken van dit onderscheid niet tot ernstige uitvoeringsmoeilijkheden aanleiding zal kunnen geven, in het bijzonder wanneer er later een verslechtering in de medische toestand van uitkeringsgerechtigde gehuwde vrouwen plaatsvindt. Ook de bepaling van artikel 19 zou in dit verband tot moeilijk uitvoerbare gevolgen kunnen leiden.

Artikelen 6 en 7. Samenloop weduwenpensioen ingevolge de A.W.W. en arbeidsongeschiktheidsuitkering. Waarom mogen de in artikel 7 bedoelde weduwen beide hierbovengenoemde uitkeringen niet tegelijk ontvangen en de weduwen, die later op grond van de W.A.O. een uitkering krijgen, wèl? Leidt ook dit onderscheid niet tot uitvoeringsmoeilijkheden?

De vrouwen, die onder de werking van de artikelen 6 en 7 vallen, zullen niet alleen getroffen worden door beperking van hun rechten, wanneer zij eerst een weduwenpensioen genoten en daarna recht krijgen op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, maar ook in het omgekeerde geval, wanneer zij eerst recht kregen op een arbeidsongeschiktheidsuitkering en later bovendien op een weduwenpensioen. Wat is de zin van deze laatste vorm van beperking van rechten?

Voorts viel het op, dat de beperkingen voorgesteld in de artikelen 6 en 7 ook van toepassing worden verklaard op de vrouwen, die een recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering zullen ontleenen aan artikel 12, dus vrouwen, die uitgetrokken zullen zijn van de ziekwet. De billijkheid van deze bepaling ontging velen.

Aldus vastgesteld 23 december 1966.

KIKKERT
C. J. VAN DER PLOEG
VAN LIER
ROEMERS
STOFFELS-VAN HAAFTEN
ZWANIKKEN
LAMBERTS
BAART
CORVER
MAENEN
AALBERSE
HOEKSTRA
NELISSEN
ROOLVINK
ABMA.